

CVETJE

z vrtov sv. Frančiška.

Časopis za naše verno ljudstvo,
zlasti za ude tretjega reda
sv. Frančiška.

XXXVI.

4.

Vsebina 4. zvezka:

	Stran		Stran
In šel je mimo (pesem)	65	Iz Kamnika	77
Božje previdnosti nova pota v Stari		Sv. Križ pri Slatini	77
in stara pota v Novi zavezi	65	Trebnje	77
Papež Benedikt XV.	70	Razgled po serafinskem svetu	78
Pot v nebesa	73	Priporočilo v molitev	79
Sv. Dežela in armada sv. Križa	74	Zahvala za vslišano molitev	80
Dopis:		Darovi	na ovitku.
Novomesto	76		

Izhaja vsakega prvega v mesecu. Stane cel tečaj (12 zvezkov): 3.50 K.

Naslov za naročila: »Cvetje«, Kamnik, Kranjsko.

Tska Ant. Slatnarjeva tiskarna.

Književnost.

»Bog med nami«. Premišljevanja in obiskovanja v presvetem Zakramentu pričujočega Boga. V Ljubljani, 1918. Izdalo uredništvo »Bogoljuba.« Tiskala Jugoslov. tiskarna. Cena 6 K. — Naši razburkani časi niso nič kaj ugodni za notranje, v Bogu zbrano življenje. Vsepovsod se povdarja in ceni le delo. In zares, naloge so velike; vsak delavec, bodisi telesni, bodisi duševni ima toliko nujnega posla, da se njegovo srce le s težavo pripravi na molitev, cela armada posvetnih misli in skrbi napada dušo, kvišku hrepeneco. Vendar pa si je treba v enomer klicati v spomin resnico: »Le eno je potrebno!« Brez iskrene molitve bo prazna in pusta zemlja naših src... Poglobiti se mora naše versko življenje in okrepiti, zato pa spoznajmo brezmejno dragocenost — premišljevalne molitve! — Naši izobraženci se za tako molitev lahko poslužijo primernih knjig v latinskem, francoskem, nemškem ali italijanskem jeziku pisanih; za priproste Slovence pa doslej spisov, ki bi nudili pripravno stvarino in vzorce za premišljevanje, žal, ni v obilici. Pričujočo knjižico smo potemtakem veselo pozdravili že takrat, ko je prvič zagledala beli dan. Obsega jedrnata premišljevanja o presv. Rešnjem Telesu, središču našega duhovnega življenja na zemlji. V novem natisku je molitvenik za tretjino povečan. Ima tri dele. V prvem so premišljevanja o Jezusovem skrivnostnem življenju v presv. Evharistiji; v drugem delu z naslovom »Solčni utrinki« so nekatera premišljevanja prirojena za pripravo na sv. obhajilo, druga pa za obiske in zahvalo po sv. obhajilu; tretji del ima »Obiskovanja« najsv. Zakramenta. Pridejan je »Molitvenik« v ožjem pomenu besede. Kakor obhajilna miza združuje učene in neučene, uboge in bogate, mlade in stare in vse stanove, ravno tako bo tudi ta knjižica vsem govorila ter jih vnemala za popolno ljubezen do božjega Zveličarja. Priporočamo jo tretjerednikom in sploh vsem častivcem presv. Rešnjega Telesa! Dobi se vezana v »Katoliški Bukvarni« ali — po novem — v »Jugoslovanski knjigarni« v Ljubljani.

CVETJE

XXXVI. tečaj.

V Kamniku, april 1919.

4. zvezek.

FR. KRIZOSTOM:

In šel je mimo . . .

Megla roseče je roke razpela,
s poljubom Golgote objela,
zavzdihnila boječe — — —

V objemu je slutila višjo silo,
razjokala se nad gomilo, —
bolesti pozabila.

Glej, medel blisk za daljnimi gorami!
S tovorom obložen na rami
Gospod hiti v višine — — —

Obraz trpljenje silno mu prepaja.
Odkod prameni so sijaja
nad glavo, kri rosečo?

In šel je mimo. — Le oči ostale,
v večerni mrak so trepetale,
razgrinjale svetlobo.

Oči. Iz njih je sevala gorkota,
vklesana vanje vsa dobrota:
ljubezen, odpuščanje.

P. JERONIM KNOBLEHAR:

Božje previdnosti nova pota v Stari in stara pota v Novi zavezi.

4. Pogin Sodome, darovanje Izaka, smrt Abrahama.

zadnjem zvezku smo omenili pogajanje Abrahama z Bogom za rešitev Sodome in Gomore. Pa vkljub prizadevanju Abrahama in najboljši volji Gospoda Boga rešitev ni bila več mogoča: niti deset pravičnih ni bilo mej prebivavci teh mest, in še celo Lotova žena je žalostno končala; rešil se je le njen mož Lot in dve hčeri. Vse drugo, mesta s prebivavci vred, je zgorelo ali vtonilo. Strašni konec teh krajev si moremo takole predstavljati:

Imenovana mesta so stala ob južni obali Mrtvega morja. Takrat to morje še ni imelo te dolžine 76 km in širine čez 15 km, kakor dandanes (t. j. od Ljubljane do Novega mesta in od Ljubljane nekaj več kakor do Medvod). Bilo pa je ob morju veliko petrolejskih vrelcev, žveplenskih in asfaltskih jam, česar vsega sledovi se še dandanes dobe. (Gen. 14, 10). Te za vnetje dokaj nevarne snovi je vžgal po božji volji ogenj izpod neba, najbrž strela v hudi nevihti, ki so v tamošnjih silno vročih krajih neprimerno silnejše, nego pri nas.

Zraven tega je hud potres povzročil, da so se ponizala tla, Mrtvo morje je prestopilo bregove in zalilo na jugu ležečo nizko pokrajino. Tako je voda požrla, kar jih je pustil strašni požar. Morje, nekedaj Slano morje ali Vshodno morje zvano, se od takrat imenuje „Mrtvo morje“ in to po pravici: zakaj v njegovi globini leži mnogo tisoč prebivavcev hudobnih mest, ki jih je božja jeza požgala; in v njegovi bližini je res vse mrtvo, ker je zemlja izžgana, pa prepojena s soljo in žveplom, torej nerabna za življenje rastlin in živali.

Sv. pismo nam dalje pripoveduje, kako je Gospod zapustil Abrahama, ki se je nato vrnil v svoj kraj nazaj, dobro uro hoda. Drugo jutro pa je Abraham šel zopet tja, kjer sta se z Gospodom ločila, odkoder se je videlo proti Sodomi in Gomori.

Tedaj je videl ogenj dvigati se sè zemlje in dim. (Gen. 19, 28). Žalosten je spoznal, da je Bog spolnil svoje grožnje nad hudobnimi mesti. To ga je tako pretreslo, da je zapustil tiste kraje in se preselil niže doli proti jugozapadu, dan hoda (40 km) v Geraro, dandanes Beerseba; tu je zanj stalno bival.

Mej tem je eno leto minilo. Gospodova obljuba se je spolnila: Abraham je dobil sina Izaka, dasiravno je bil on že 100 let star in Sara 90 let, v znamenje, da pri Bogu ni nemogoča nobena stvar.

V sreči, zadovoljnosti in v blagoslovu božjem je ta sv. družina preživela nadaljnjih 25—30 let. Izak je zrastel v čvrstega, nedolžnega, boga-boječega mladeniča in moža.

Ali sedaj je prišla za Abrahama in njegovo zvestobo najhujša poskušnja. Sedaj se bo skazalo, kolika je njegova ljubezen do Boga in vera v njegove obljube.

V noči začuje Abraham, kako ga kliče Gospod (Gen. 22, 1). Abraham se oglasi: „Tu sem!“ In Bog mu ukaže: „Vzemi svojega edinega sina Izaka, ki ga ljubiš, in pojdi v deželo prikazni in tam mi ga daruj v žgavni dar na gori, ki ti jo bom pokazal.“

To je bilo strašno in po človeško rečeno, nerazumljivo povelje; prenesti in razumeti ga je mogla le Abrahamova vera, o kateri pravi sv. Pavel: „Po veri je Abraham Izaka v dar prinesel, ko je bil skušan in je daroval edinorojenega... on, kateremu je bilo rečeno: po Izaku ti bo zarod obujen (dan). Mislil je (prepričan je bil), da je Bogu mogoče, (Izaka) tudi od mrtvih obuditi!“ (Hebr. 11, 17. 19.) in potem spolniti svojo obljubo o zarodu.

Abraham vstane v noči, naseka drv, jih naloži živinčetu, vzame dva hlapca in sina Izaka in gre tri dni hoda od Beerseba do gore Morije (Moriah) pri Jeruzalemu, ki mu jo je Bog pokazal.

Tu blizu pod goro reče hlapcema: „Čakajta /tu sè živinčeto; jaz in pa moj sin greva gori in se bova vrnila, potem ko bova opravila na gori svojo molitev!“ Kako živa je vera Abrahamova! Prepričan je, da se bo vrnil sè sinom smrti rešenim ali pa od mrtvih obujenim! Videl sicer še do takrat nikdar ni, da bi bil Bog koga od mrtvih obudil, toliko večje vrednosti je tedaj njegova vera, da je Bogu tudi to mogoče.

Božja previdnost rabi pač dostikrat navidezno nasprotujoča si sredstva v dosego svojih namenov. Dostikrat vodijo njena pota skozi smrt v življenje, skozi nesrečo v veselje, skozi sramoto v čast. Božja previdnost ne hodi vedno po širokih cestah, ampak dostikrat po neznatnih in neznanih stezah in ovinkih, ki oplašijo in zmešajo človeško naravno pamet. Zato tudi ne smemo po potih božje previdnosti imeti svojega omejenega razuma za vodnika, ampak sv. vero za vodnico.

Abraham naloži Izaku les za daritev na rame, sam pa vzame ogenj in nož. Tako gresta navkreber proti vrhu gore Moriah. Strašno je moralo biti Abrahamu pri srcu.

Sedaj ga vpraša Izak: „Oče! glej ti neseš ogenj in nož, jaz pa drva za daritev; kje je pa jagnje za žgavno daritev?“ Kakšen vihar bolečnih čustev je vzbudilo to vprašanje v očetovem srcu! Toda na živi skali Abrahamove vere se lomi valovje tega viharja. Abraham odvrne sinu, naj zaupa v Boga, ki si bo sam preskrbel klavščino za žgavno daritev. Molče prideta na vrh. Abraham postavi oltar, položi nanj drva, zveže sina, prime za nož, da bi sina zaklal! — — —

Brezverec bi se zgražal pri tem prizoru, pa bi rekel: Abraham je postal malikovalski Kananejec: veren človek, v sv. veri in njenih skrivnostih podučen kristjan pa vidi tu in moli v predpodobi skrivnost ljubezni Boga Očeta, ki „niti svojemu edinorojenemu Sinu ni prizanesel, ampak ga je v žrtev dal za nas vse.“ (Rim. 8, 32).

Premislimo to skrivnost! Premislimo kako je bil tudi sicer Izak predpodoba Jezusova!

Ali ne kaže že to nanj, da je bil Izak že dolgo pred rojstvom Abrahamu obljubljen? Hrepenenje Abrahamovo po spolnitvi te obljube, ali ni podoba hrepenenja človeštva po davno obljubljenem Odrešeniku? In tiste besede „angelja zaveze“: drugo leto obsorej bom zopet prišel in Sara ti bo rodila sina, ali niso podobne besedam angela Gabrijela: „Ne boj se, Marija! zakaj milost si našla pred Bogom; glej spočela boš in rodila sinu, in imenuj njegovo ime Jezus,“ Odrešenik?

In Sarine besede: „Bom li v svoji starosti dobila sina?“ (Gen. 18. 12.) ali se ne vjemajo z besedami Marije, ki je rekla: „Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?“

In ali je treba večega čudeža božje moči, Saro starko storiti mater, ali Marijo ob materinstvu ohraniti devico?

In Izak, z drvmi obložen! ali ni predpodoba Kristusa, ki nese les sv. križa? Potem ko je bil Pravični od krivičnega Pilata k smrti obsojen, „so vzeli Jezusa in so ga vun peljali; on pa je nesel svoj križ na mesto lobanje, po hebrejsko pa Golgota.“ (Jan. 19, 16, 17). Če tudi se je Izak prostovoljno vdal v žrtev, — se je vendar dal zvezati, ker je bil tudi v tem predpodoba zvezanega in na križ pribitega Odrešenika. Celo kraj obojne žrtve se vjema: gora Morija in Kalvarija sta le dva rogla istega hriba.

In da je Bog v zadnjem trenutku rešil Izaka smrti in se zadovoljil z daritvijo ovna, ki ga je po božji volji Abraham našel na gori, — ali ni to predpodoba nadomestivne smrti Kristusove za grehe sveta, — smrti pravim, ki ni zagospodovala v trohnobi nad Sinom božjim, ker je v svoji božji moči častljivo vstal od mrtvih?!

Če kje, tedaj se v zgodovini Abrahama in Izaka vresničujejo besede sv. Avgušтина, da so zgodbe Stare Zaveze pisane s Kristusovo krvijo. — Izredna djanja vere in ljubezni pa najdejo pri Bogu tudi izredno plačilo!

Abrahamu je Bog v plačilo za njegovo vero, njegovo pokorščino in zvestobo ponovil obljubo in zavezo; in ker Bog ni imel nobenega, ki bi bil veči nego On, da bi mogel pri tem večem priseči, zato je prisegel pri samem sebi in je rekel: „Resnično, sam pri sebi sem prisegel: „Ker si to storil in nisi prizanesel svojemu edinemu sinu zaradi mene, zato hočem blagosloviti in pomnožiti tvoj zarod kakor zvezde na nebu in kakor pesek ob bregu morja... in oblagodarjeni bodo v tvojem zarodu vsi narodi zemlje, ker si bil pokoren moji besedi.“ (Gen. 22, 16—18).

S tem smo prišli na višelo predpodobnosti zgodeb iz Abrahamovega življenja. Kar zdaj sledi v sv. pismu, je popis navadnega, pa v Bogu posvečenega življenja. Izredno sveta pa je bila njegova smrt. Smrt, ta gospodovavka nad vsemi, tudi Abrahamu ni prizanesla.

„Pešal je!“ pravi sv. pismo. Ne bolezen, ne sila mu nista vzela življenja. Noge, ki so ga tako daleč prinesle, so se mu začele šibiti; roke, s katerimi je krepko držal pastirsko palico, pa tudi meč, če je bilo treba, so se mu tresle. Moči so mu pešale, znamenja bližnje smrti so se množila. Umrl je; pred njim pa je šla na oni svet Sara, stara 127 let.

V 5. poglavju Mojz. knjige beremo: „Adam je živel 930 let in je umrl; Set je živel 807 let in je umrl; Kajnan je živel 840 let in je umrl; Matuzalem je živel 969 let in je umrl. „In tako še cela vrsta! Dolge so življenske dobe, neenaka števila let; sklep pa je vedno enak: umrl je!

Neki mladenič je poslušal, ko so menihi v koru ravno peli to dolgo poglavje iz sv. pisma: za vsakim stavkom se je glasil sklep: „et mortuus

est!“ umrl je! Tedaj pravi mladenič: kaj mi pomaga, če bi tudi jaz živel 700, 800, 900 let; nazadnje se bo le reklo: umrl je! Tja hočem iti, kjer se bom učil, lepo umreti! In postal je menih.

Pojdimo tudi mi za Abrahamom učiti se lepo umreti!

Odkod je smrt? Od Boga? „Bog smrti ni naredil in on se ne veseli pogina živih!“ beremo v knjigi modrosti. (1, 13).

Odkod je smrt? Po grehu je prišla na svet. Če hočeš torej, da smrt nad tabo ne bo gospodovala vekomaj, vari se greha po zgledu Abrahama! —

Kedaj pride smrt? Abraham je umrl, ko so se dopolnili njegovi dnevi. (cfr. Gen. 35, 28). Ni jih dosegel, dni svojih očakov; 175 let, kaj je to v primeri z 800, 900 leti njegovih pradedov?! Toda, kar mu je po letih manjkalo v dolgosti življenja, to je nadomestil po svetosti, to pa v smislu izreka knjige modrosti: „Pravični, če tudi zgodaj umrje, je vendar živel mnogo let!“ (cfr. Sap. 4, 7).

Ko govorimo o Abrahamovi smrti, nočemo prezreti pokopališča, kjer je bil pokopan. Čudno je to, da sv. pismo mnogo važnih dogodbe iz njegovega življenja čisto na kratko omenja, na široko pa popisuje, kako je Abraham kupil zemljišče, kjer je hotel pokopan biti s ženo in otroci vred. Kaj to pomeni? Ko mu je žena Sara umrla v mestu Arbi, katero je (dandanes) Hebron v kanaanski deželi, (Gen. 23, 2) so mu tamošnji prebivalci zastonj ponudili zemljišče za njen grob; Abraham pa je ponudbo odklonil. Pač pa je imel zbran že drugi prostor, Mambré nasproti; nasproti drevesu, kjer je bil svoj čas sprejel angelja zaveze s spremljevalcema vred in jih pogostil. Ta prostor je kupil za gotov denar, ni ga hotel imeti zastonj iz malikovalskih rok. In ta prostor, ta njiva je bila začetek njegovega posestva v deželi, ki mu jo je Bog obljubil celo v posest.

Zakaj je kupil Abraham to božjo njivo, zakaj je s pokopališčem začel svojo posest v obljubljeni deželi?

Zato, ker je mož božji, poln božjega duha vedel, da je dežela Kanaan, ki jo bo enkrat posedel njegov rod, predpodoba tiste dežele, ki leži onkraj groba, in ki jo bo kupil najimenitnejši njegov Sin za ceno svoje drage krvi, in potem ko bo iz groba častljivo vstal, jo bo dal v posest Abrahamovim sinovom, ki bodo „rojeni ne iz volje mesa, niti iz volje moža, ampak rojeni iz Boga“, kakor pravi sv. Janez v začetku svojega evangelija.

Glejte, to smo mi kristjani! V predpodobi je Abraham za nas kupil božjo njivo, da iz nje po pravičnem življenju vstanemo k večnemu življenju v nebesih. Pravičnost Abrahamovo posnemajmo tu, da bomo tamkaj deležni njegovega blagoslova v Jezusu Kristusu!

P. NIKODEM:

Papež Benedikt XV.

VII. V Bolonji.

b) Pastir in oče.

ač je novi nadškof imel od imenovanja do vhoda v svojo škofijo skoraj cela dva meseca časa, da je mogel o vseh razmerah v Bolonji pozvedeti; ali — rekli bi — s tem si je ogledal ladjo le od zunaj, zdaj bo moral prijeti sam krmilo in določati smer in tek plovbi. Državne oblasti so nastopale v začetku sicer vljudno, toda mrzlo in nezaupno proti njemu, pri prihodu v škofijo mu niso niti naproti prišle. Nadškof pa je znal doseči s previdnostjo vsaj miroljubne in zmerne razmere, tako da mu oblasti pri škofovskem delovanju niso nasprotovale.

Modro je bilo, da je kapitelskega vikarja in naslovnega škofa Vincencija Bakija (Bacchi) brž imenoval za generalnega vikarja ter si s tem pridružil prelata, ki je bil že leta in leta v stiku z duhovščino in ljudstvom. Dasi je sam doslej imel obdelovati drugo polje, se je vendarle v malo mesecih popolnoma vživel v svojo novo nalogo. Kmalu so si napravili v mestu in okolici o novem škofu to sodbo, da je zelo dober, toda tudi oster gospod, ki hoče, da se njegovi ukazi in želje natančno izpolnujejo. Češ, mož neznatne, suhe in majhne postave ve, kaj hoče in ume tudi izvršiti, kar hoče. Mesto in škofija, duhovščina in ljudstvo: vsi so kmalu čutili, da jim je previdnost božja poslala škofa, ki se je z vso dušo poprijel izročene mu svete naloge in torej zasluži v največji meri ljubezen ter zaupanje vseh svojih škofljanov.

Že kardinal Svampa je v trinajstih letih ko nadškof bolonjski bil tako mnogostransko delaven in je vpeljal toliko novega za dušni blagor svojih vernikov, da je nasledniku bilo treba le v tem duhu nadaljevati, in — cerkveno življenje se je moralo v mestu in celi nadškofiji vedno lepše razvijati.

Zlasti dvoje uspešnih sredstev je, ki more z njimi župnik v svoji župniji, škof v svoji škofiji cerkveno življenje povzdigniti: češčenje Matere božje in češčenje najsvetejšega Zakramenta; in s koliko gorečnostjo se je novi nadškof teh dveh sredstev poslužil brž prvo leto svoje službe!

Visoko nad Bolonjo se vzdiguje božjepotna cerkev „Gospé Stražarice“ s sliko svetega Luka, kakor se meni. Medtem, ko verni iz mesta in škofije od blizu in daleč hodijo skozi celo leto na to sveto goro, prineso po več stoletni navadi 23. maja čudežno podobo v mesto, kjer ostane v stolnici skozi pet dni v češčenje izpostavljena. Ko je cerkvi sovražna vlada, ki si je tako nestrpno prizadevala sleherni versko gibanje zadušiti, leta 1866 dobila Bolonjo v svojo oblast, si vendar ni drznila prepovedati te častitljive procesije s podobo Matere božje. Novi nadškof je pa z veseljem porabil

prvo tako priliko, da je v zelo prisrčnem pastirskem listu z dne 14. maja 1909 spodbujal svoje škofljane h kolikor možno sijajnemu praznovanju te slovesnosti. „Marija“ — tako je pisal — „je zaščitnica našega mesta, ki gleda dolu z gore na naše mesto; ali dolu bo prišla, da obišče starčke in bolehnine in tiste, ki iz verske mlačnosti ne marajo gori iti, da bi delila tolažbo in moč, luč in milost...“ Bolonjsko prebivavstvo je nepričakovano navdušeno ravvalo po opominu novega nadpastirja. Tisoči so šli na goro, da bi spremili podobo v procesiji; drugi tisočeri so z nadškofom čakali na podobo pred mestom pri saragoških vratih (Porta Saragossa). Vse hiše v tistih ulicah, po katerih je šla procesija, so bile s preprogami in cvetličnimi vencii okrašene, da celo palača prefektore in magistratna ste se v okrasju odlikovali. Raz stopnjic pred portalom cerkve svetega Petronija je nadškof blagoslovil s podobo ljudstvo; bilo je ljudstva tolika množica, da jo je obsežni trg komaj sprejel, najmanj 70 tisoč glav. Nato je procesija vkorakala v stolnico, kjer je bila podoba sledečih pet dni v češčenje izpostavljena. — Da ni bil plamen navdušenja, ki ga je nadpastir vnel, kakor ogenj slame, se je pokazalo v naslednjih letih. Več imenitniših gospa se je združilo v odbor, ki je pri meščanih pobiral darove v pokritje stroškov pri stražarski slovesnosti; procesije so bile še veličastnije.

Dne 4. junija 1909 je nadškof izdal pastirski list, s katerim je vspodbujal k vdeležbi pri procesiji na praznik svetega Rešnjega Telesa. In nadškof je mogel Boga iz srca zahvaliti, da so verni tudi to njegovo povabilo voljno in navdušeno sprejeli.

Praznik svetega Rešnjega Telesa 1909 je za Bolonjo še zato znamenit, ker je nadškof ta dan izdal pastirski list, s katerim je naznanil župnijsko obiskovanje v svoji škofiji. Hotel pa je, da se naj opravi povsod prej misijon (v Bolonji ste v ta namen nastali dve misijonski družbi duhovnikov); vrhu tega je ukazal posebne molitve.

Ko je nadškof Kjeza nastopil svojo službo, so se Bolonjčani skoraj bali svojega nadpastirja zaradi neupogljive resnosti, s katero je zahteval poslušnost. Pa kmalu so ga vzljubili zavoljo njegove pobožnosti v dušnem pastirstvu, česar so bili priče dan na dan.

Ker v Italiji vlada izključuje iz šol, ljudskih kakor višjih verski poduk in sleherno versko vajo, zato mora vsaki župnik in še bolj vsaki škof sam skrbeti, da se kljub žalostnim državnim postavam mladina ne odtuji Bogu in cerkvi. Kjeza je od kraja zastavil tu vso svojo gorečnost. Mesečno so se najodličniši duhovniki iz škofije zbirali v škofijski palači pod nadškofovimi predsedstvom k posvetovanju o verskem poduku. Vsako leto je sklical dekane z dežele, da so poročali o katehetskem poduku na deželi. Vsako leto je priredil še tridneven škofijski katehetski shod. Leta 1911 je v soglasju z drugimi škofi bolonjske nadškofije razpisal z nagrado 3000 lir tekmo za najboljši spis, ki bi služil katehetom v pomožno knjigo.

Na delavski stan je Kjeza obračal posebno očetovsko skrb, zlasti glede vzgoje otrok in postrežbe bolnikov. Le predobro je vedel, da je pomanjkljiv

verski poduk v mladosti vzrok nevere in slabega življenja; ali delavec mora tudi najti v duhovniku in zlasti v škofu očeta in svetovavca, in da bi to bil, si je Kjeza trajno in od srca prizadeval.

Za odrasle, kakor družine, je v Bolonji več društev in zadrug. Reči se mora, da sploh nobeno mesto v Italiji nima tako razvitega društvenega življenja, kakor Bolonja. Prav tako mnogovrstni so nameni in naloge in sredstva. In katero katoliško društvo ne bi želelo k svojim slovesnostim ali shodom navzočnosti svojega nadpastirja?! Z osebno prisotnostjo pa se je mogel nadpastir seznaniti z voditelji in sotrudniki društva. In tako ni minul teden, da ne bi bil povabljen zdaj sem, zdaj tja. In pri shodu ali slovesnosti je imel priliko, da je spregovoril pohvalno in spodbudno besedo, kakor so želele osebe in razmere zahtevale.

Seveda je društva tudi radodarno denarno podpiral, kakor je tudi sicer velik del svojih dohodkov porabil v dobrodne namene in za uboge. Prav bistro je na prvi pogled vedel presoditi, kdo je potreben podpore in kdo da se le dela potrebnega. Nekega dne zapove strežniku, da naj ponese dar neki osebi. Strežniku se oseba ni zdela potrebna in se je jel obotavljati. „Menim . . .“ je rekel. Ali nadškof mu je segel v besedo: „Nič nimaš meniti. Samo jaz vem to presoditi.“ —

Enkrat na mesec je nadškof Kjeza poromal na goro k Materi božji „Stražarki“. Tako je potekalo njegovo življenje v službi izročenihi mu ovčic; za nje je molil, za nje neutrudno delal, njim je dal najspodbudniši zgled. Kar jim je v svoji pridigi obljubil, namreč, da bo svoji škofiji pastir in oče, to je skušal z resno voljo izvrševati. V zemeljsko plačilo so mu ljudje vseh vrst vračali spoštovanje in ljubezen, kar so semtertja imeli priliko očitno pokazati. Takō n. pr. 20. avgusta 1913, ko je nadškofov voz z vso silo trčil ob polnočni železnični voz. Kakor po čudežu se ni prelatu nič žalega zgodilo. Uro pozneje je vse mesto govorilo o dogodku, pri katerem bi bil nadškof lahko zgubil življenje, in kmalu se je napolnilo dvorišče škofove palače od množice, ki je hotela nadpastirja videti in od njega samega slišati, da se mu ni nič žalega dogodilo. In voz za vozom se je pripeljal čestitat, došel je telegram za telegramom, ki so vsi izražali veselje, da je ostal ljubljeni nadškof pri življenju in čudežno — brez poškodbe!

Ako bi vsi ljudje vedeli, kaj eden od drugega govore, bi ne bilo niti štirih prijateljev na svetu. To je lahko spoznati že iz brezkončnih preprirov, ki nastanejo vsled slučajnega nepredvidnega govorjenja.

Paskal (Pascal).

Pot v nebesa.

Premišljevanja o večnih resnicah in o trpljenju Jezusa Kristusa.

Spisal sv. Leonard Portomavriški, poslovenil P. Alfonz Furlan.

Enoindvajseto premišljevanje.

Jezusa križajo.

remišljuj moja duša: Ko je Jezus prišel na Kalvarijo v smrtnem boju in umirajoč, poklekne pred križem, ga objame kot drag zaklad, ki so mu ga dale roke njegovega nebeškega Očeta. Rabeljni ga slečejo in neusmiljeno strgajo obleko ž njega; s tem so odprli vse rane, z obleko odtrgali tudi kosce kože. Trnjevo krono so mu tudi vzeli z glave, da so mogli čez glavo potegniti suknjo brez šivā; konci trnjev so ostali v senceh, v čelu, v sveti glavi in lobanji; ko so ga slekli, so mu trnjevo krono zopet dejali na glavo. Nato s silo vržejo Jezusa na križ, in mu z velikimi udarci pribijejo roke in noge z debelimi in topimi žebli na križ. Ko so pribili eno roko, so se skrčili živci in mišice; da so mogli drugo roko pribiti v izvrtano luknjo, so jo vleкли in z vrvjo natezali na vso moč, začele so žilice pokati, kost se je ločila od kosti, koža se je pretrgavala in tako so Jezusa mučili od nog do glave. Ako se zbodeš s šivanko, ali se ti zadere trn v nogo, o kaka bolečina; kako strašne bolečine je moral pa trpeti Jezus, ko so mu pribili z debelimi žebli na križ roke in noge, ki so bile bolj občutljive kakor punčica našega očesa! O moj predragi Zveličar, kako ti plačuje svet to tvojo veliko ljubezen?! Oj z nehvaležnostjo in razžaljenjem. In jaz hudobnež, ti prvi tako povračam! Žal mi je . . .

2. Premišljuj: Ko so Jezusa na križu razpeli in ga nanj pribili, so križ preobrnili, z Jezusom pod križem na zemljo položili, da so mu na drugi strani žeblje zakrivili; še bolj so tlačili križ na njem in razmesarili njegove svete ude. Pravica, o nebesa, pravica! Kako moreš trpeti tako ponižan in razmesarjen človek-Bog?! Ko so zakrivili žeblje, vzdignejo križ z Zveličarjem in ga spustijo v jamo. Takrat so se stresli vsi udje Jezusovi; odprle so se vse rane in z največjimi bolečinami so se razširile rane na žeblih, na rokah in nogah. Tu premišljuj, duša, bolečine svojega Gospoda! Glej ga križanega, na sramotnem križu visečega; občuduj ga s sočutjem! Ves njegov život je ena sama velika rana, trpi na vseh udih. Glava je ranjena s trnjem, vrat je raztrgan, rame razbite, usta posušena, iz pribitih rok in nog teče kri, kosti so izvinjene, koža raztrgana, telo je zmečkano in krvavo in ne najde pomoči. Ako se hoče po koncu držati, mu slabost ne dopušča; ako se teži prepusti, se širite rani v rokah; ako vzdigne glavo, ga trnje zbada; ako jo nagne, vidi, da se sovražniki smeja jo njegovemu trpljenju. Tri ure je bil na tem trdem oltarju prelubi Zveličar v daritev božji pravici; te tri ure ni delal drugega, kakor umiral je v veliki slabosti in

trpljenju brez polajšanja in pomoči. O moj ubogi Jezus, mož bolečin, smiliš se mi! O moj predragi Odrešenik, moja ljubljena dobrota, o kako strašna in mučna je tvoja smrt iz ljubezni do mene! Vidim te vsega ranjenega, o kralj slave! Gledam te od vseh zapuščenega v morju trpljenja, o Bog, ženin moje duše! O moj Jezus, ali tebe ljubiti, ali pa umreti!

Sad tega premišljevanja. Iz ljubezni do Jezusa križaj svoje grešne strasti, želje in skrbi! Svoje srce pribij na križ Jezusov, da ne boš ljubil drugega kakor Jezusa, iz ljubezni do tebe križanega. Iz ljubezni do svojega ranjenega Gospoda se zatajaj vsak dan!

P. J. K.:

Sv. Dežela in armada sv. Križa.

sv. Križu je zveličanje; sreča na zemlji biva pa le tam, kjer veljajo in se spolnujejo postave tistega, ki je na križu umrl. Pač nam ni treba drugje iskati dokaza za to, da je pravi mir in prava sreča narodov mogoča le na podlagi Kristusovih zapovedi, — kakor v dogodkih zadnjih dni.

Kolikokrat se čuje in sliši, da svetu ni treba Boga, da je človeštvo samo sebi zadosti, da se požlahtnuje po napredovanju v omiki, da mu bodi glavni smoter prizadevanje za prostost, enakost in bratstvo, v čimer bo brez vsakega Boga našlo večni mir, neskaljeno srečo in neminljiv blagor.

O kako postavljajo na laž dogodki zadnjih tednov vse to človeško prerokovanje o sreči brez Boga. Ne mir, ampak boj skoraj vseh proti vsem, ne ljubezen, ampak sovraštvo, ne sreča in blagor, ampak neznosno gorje je vsklilo in zrastlo iz semena, ki ga ni Gospod vsejal v človeška srca, ampak njegov protivnik, satan, kateri mrzi in sovraži Boga in človeške otroke.

Boj divja dalje, deloma krvavi, deloma v drugačni, pa zato nič manj ostri obliki. Ni li nobenega upanja, da bo kmalu boljše?! Pač ena in edina pot k miru je pot nazaj k Bogu, h Kristusu in njegovi Cerkvi. Toda te poti sedanji mogočnejši sveta ne vidijo, je nočejo videti: od tod nadaljevanje bojev in nasilstev, ki narodov ne bodo zbližala, ampak še bolj razjarila in odtujila drugi drugemu.

O, časi poskušnje, o težki časi za vse, posebno pa za tiste, ki še ječe pod kruto pestjo sovražnika! Le-ti bodo posebno dobro poznali in vedeli povedati, kaj se pravi živeti pod oblastjo brezobzirnega, lokavega, nikedar

sitega nasprotnika-gospodarja. Nekaj mesecev traja ta huda poskušnja, ki je trajala za krščanske prebivavce sv. Dežele skozi sedem stoletji, dokler so ječali pod kruto pestjo Saracenov in njihovih naslednikov Turkov! —

Veliki svetovni prevrat je segel tudi v deželo, za katero je krščanski svet skrbel, s tem da ji je v obliki miloščine pošiljal gmotno podporo, to pa iz ljubezni do Kristusa, čiger domovina je bila ta dežela.

Gotovo je že vsak bravec Cvetja, posebno pa bivši jeruzalemski romar in ud armade sv. Križa vprašal, kaj je sedaj s Palestino? Kake nasledke bo imel svetovni prevrat na Sv. Deželo, ki ji sedanja vojska s svojimi grozotami tudi ni prizanesla? Bo li sedaj boljše ali slabše za Palestino in za varihe njenih svetišč?

Sedaj se nam ni treba bati presojevalca, cenzorja, ki bi v imenu postave črtal iz spisa, kar njemu ali vladi ni bilo všeč, če tudi bi šlo za resnico, da zveza krščanske države z mohamedansko Turčijo ne more krščanskim narodom prinesiti rešitve in blagoslova.

To, kar smo v lanskem letniku Cvetja povedali hudega o razmerju turških oblasti nasproti kristjanom in njihovim dušnim vodnikom ter varihom svetišč, frančiškanom v prošlih stoletjih, se je ponavljalo do zadnjih let še vedno, če tudi v drugi obliki. Ob svojem času bomo nadaljevali s popisom zgodovine zadnji pet stoletji, t. j. od zavzetja Sijona po Turkih l. 1551 do konca svetovne sedanje vojske. Za sedaj naj omenimo le toliko, da je v zadnjih letih turška vlada pod pritiskom evropskih držav vsaj za silo skrbela za varnost svetišč in njihovih varihov. Kaj pa bi se zgodilo, ako bi bila Turčija izišla kot zmagovavka iz te vojske, si lahko mislimo: ista Nemčija, ki bi bila brez težav lahko preprečila turške grozovitosti nedavnih dni nad armenskimi kristjani, česar pa ni storila iz političkih ozirov, ista Nemčija, pravimo, bi se bila tudi najbrž bore malo brigala za osodo kristjanov v Sv. Deželi, če bi verski fanatizem mohamedanskih Turkov tirjal kake žrtve mej njimi. Da pa je Turkom pred vojsko, in mej njo, preden je zadel sramotni njen konec poražene države, zelo greben rastel, mi vsi itak vemo.

Za enkrat se turškega fanatizma palestinskim kristjanom ni treba več bati, ker Angleži znajo za red skrbeti v deželah, ki so pod njihovo oblastjo; Palestina pa je sedaj v angleških rokah. Tudi v posestnih pravicah do svetišč se katoliški cerkvi in njihovim varihom ni treba bati kake krivičnosti in kakega prikrajšanja; to nam dokazuje ravnanje Angležev v misijonih, kjer so misijonarji uživali največje svoboščine pred vojsko. Kdo bi mogel povedati, čemu bo to dobro, da je prešla Sv. Dežela v angleške roke?! Vsekako pa moramo reči, da se bodo tamkaj razmere v prilog Sv. Cerkvi spremenile. Le nekaj bo ostalo: varihi svetišč, frančiškani, bodo ostali navezani na podporo od drugod, kakor do sedaj.

Sv. Frančišek je svoj red vstanovil na podlagi samozataje in odpovedi premoženja; na zastavo ubožstva pa so zapriseženi tudi njegovi bratje, varihi Božjega Groba; niti streha, pod katero bivajo, ni njihova last. V vsem

so navezani na milosrčnost in ljubezen krščanskega ljudstva, ki, hvala Bogu, tudi mej vojsko ni ugasnila. Tudi v teh žalostnih časih verniki niso pozabili pomagati varihom z miloščino, da vstrajajo na svojem mestu in obvarujejo svetišča največje nesreče porušenja, kar se, Bog bodi zahvaljen, ni zgodilo nikjer, kolikor nam je do sedaj znano. Hudi so bili seveda časi mej vojsko tudi v Palestini; priča temu so tisoči in tisoči ubogih kristjanov, ki so tamkaj od lakote pomrli. Žrtve bi bile še večje, ako ne bi bili varili svetišč sebi namenjene podpore obrnili v pomoč stradajočim krščanskim družinam. Za to pa je Bog varoval sv. kraje razdejanja, ker so dobri ljudje po krščanskem svetu s svojimi darovi pomagali misijonarjem lajšati bedo mej prebivalci Sv. Dežele.

Tudi krščansko slovensko ljudstvo ni zatajilo svojega dobrega srca pred temi siromaki; darovi armade sv. Križa so prihajali, če ne tako obilno, nego pred vojsko, pa zadosti častno v primeri z bednimi časi splošnega pomanjkanja. Bog povrni vsem dobrotnikom Sv. Dežele v nebeškem Jeruzalemu! Naj bi ostali zvesti v svoji ljubezni do sv. krajev in tudi druge vnemali za nje!

Dopisi.

Novomesto. Slovesna posvetitev družin presv. Srcu Jezusovemu se je izvršila na novega leta v tukajšnji župni cerkvi po požrtvovalni agitaciji tretjerednic, ki so neustrašeno od hiše do hiše nesle glas prevzvišenega nadpastirja, ki nas je že meseca junija 1918. vabil, da bi se vsi posvetili presv. Srcu Jezusovemu. Čez 300 družin je z veseljem sprejelo Jezusa za Kralja in Vladarja svojih hiš in družin, žalibog nekaj družin pa ni imelo prostora v svojih hišah za nebeškega Kralja. — Vkljub slabemu vremenu na novega leta dan se je veliko družin vdeležilo slovesne posvetitve v cerkvi, katero je izvršil z asistenco mil. g. prošt dr. Seb. Elbert. Slavnosti primeren govor je imel preč. g. kanonik Porenta, v katerem je zbranim vernikom razložil, kaj je posvetitev in sklenil z besedami, da od sedaj naprej nismo nič več svoja lastnina, ampak lastnina Srca Jezusovega. — Pastirski list prevzvišenega škofa je priporočal, da bi vsi, ki so se slovesno posvetili presv. Srcu Jezusovemu vsako leto na dan obletnice to posvečenje ponovili, mislim pa, da bo vsaka družina, ki res iskreno ljubi presv. Srce to posvetitev ponovila vsak prvi petek v mesecu, ki je posvečen še posebno presv. Srcu Jezusovemu pred njegovo podobo, katera naj zavzema častno mesto v vsaki hiši, in ki naj bo posebno ta dan slovesno okrašena. Naj bi v vseh krščanskih hišah zavladovalo tisto presv. Srce, ki je samo razodelo blaženi Marjeti Mariji, da želi vladati v krščanskih družinah in katerega smo na dan posvetitve slovesno proglasili za našega neomejenega Kralja, kate-

remu smo obljubili, da hočemo odslej živeti iz njegovega življenja, in da želimo, da bi nad nami zacvetele tiste čednosti, katerim je obljubil mir že tukaj na zemlji! — Naj živi Srce Jezusa, našega Kralja in našega Očeta!

Iz Kamnika. Zadnjo nedeljo meseca februarja so se vršile pri nas volitve za odbor III. reda. Udeležba je bila prav povoljna, samo mestna dekleta so delala izjemo. V odbor so bili izvoljeni z večino glasov sledeči: Primož Šimenc, Karel Benkovič; Ivana Pirš, Marija Oblak, Ivana Lenarčič; Katarina Jerše, Antonija Golob. Šutna: Helena Pogačnik, Elizabeta Smolnikar. Podgorje: Aleksij Jančič, Janez Kočar; Ana Koželj, Marjeta Svetic. Radomlje: Marija Močnik. Rudnik: Marjeta Repnik. — Od novega odbora je bil izbran za prednika Karel Benkovič, za namestnika: Primož Šimenc; za prednico: Ana Koželj, za namestnico: Helena Pogačnik.

Sv. Križ pri Slatini. Od 28. oktobra 1917, ko je bil tretji red pri nas kanonično ustanovljen, imamo redno shode in vsake kvatre dvakrat poduk za novinke. Redovni odbor ima sestanek vsako prvo nedeljo v mesecu; ta dan je tudi vselej sv. maša za tretji red. S pomočjo preč. g. nadžupnika, voditelja tretjega reda, je redovni odbor poskrbel, da so prevzeli redovniki iz posameznih okolic ure pred presv. Rešnjim Telesom na pustni dan, za Veliko noč in ob „vednem češčenju“; svetovavke tretjega reda in Marijine družbe so skrbele vsakokrat za glasno molitev in petje čez celi dan. Tretjeredniki zvesto prihajajo k mesečnim sv. zakramentom. Priredili smo tudi dvojno skupno romanje: dne 2. julija na Ložno, dne 1. avgusta v Celje. „Cvetje“ ima 40 naročnikov in „Serafinskega koledarja“ smo razprodali do 60 iztisov. Zasluga tretjega reda je tudi, da se je pri nas udomačila bratovščina za umirajoče, ki šteje krog 700 udov. L. 1918 je umrlo 37 tretjerednikov, večinoma na španski bolezni. V dnevih 28.—30. decembra 1918 so izvršili č. p. Ladislav iz Celja vizitacijo tretjega reda, ki je potekla tako-le: 28. decembra nauk, kako naj tretji red posnema sv. Frančiška v češčenju malega Jezuščka. Kako goreče je pripravljaj sv. Frančišek prve jaslice v gozdu; kako hvaležen mu je bil ljubi Jezus za njegovo skrb. — Nato so bile litanije z blagoslovom. 29. decembra zjutraj pridiga za celo faro: o tistem miru, ki ga je prinesel Jezus iz nebes, in pa o medsebojni ljubezni; potem sv. maša za tretji red. Ob 2. pop. pouk o gorečnosti sv. Treh Kraljev. Kakor sv. Trije Kralji, naj se trudi tudi retji red, da gotovo najde evharističnega Jezusa. — Žalibog je bilo treba izključiti 10 redovnic, ki so dajale slab zgled skupščini. Dal Bog, da bi bila to zadnja izključitev, in da bi se še te vrstile in da bi vedno vladala prava ljubezen med nami! — Po nauku je bil blagoslov, litanije, darovanje za tretji red, obljuba 67 novink, papežev blagoslov ter sprejem 16 novih udov. Tudi odbor je imel ta dan poduk v „Društvenem domu“; govorili so č. p. vizitator o odborovih nalogah. — 30. decembra je bila sv. maša za rajne tretjerednike, in pa skupno sv. obhajilo, ki so ga tudi za nje darovali. Tako se je izvršila vizitacija, kakor upamo, v veliko dušno korist nas vseh. Bog povrni tisočkrat ves trud in vso skrb preč. g. nadžupniku in o. vizitatorju, nam pa daj vstrajnost, da jim bomo z lepim življenjem delali veselje!

Redovni odbor.

Trebnje. Naša tretjeredniška skupščina je doživela v preteklem letu marsikaj spomina vrednega. Zato se po želji p. vizitatorja zopet oglasimo v „Cvetju“, svojem glasilu, ki ga imamo precej več, ko lansko leto. 25. avgusta 1918 smo imeli prvi dekanijski shod III. reda in blagoslovljenje novega križa. Cerkev je bila ob tej nenavadni slavnosti vsa ozaljšana, pred cerkvijo napis: „Moj Bog in moje vse.“ Ljudje so zvedavo popraševali, kaj bo, kaj pomenijo mlaji z napisom? Zbralo se je izredno veliko ljudi. Po-

blagoslovljenju križa se je razvila procesija s prav lepim križem, med slovesnim pritrkovanjem zvonov. Po končani procesiji so nam p. vizitator v lepem govoru omenili naše glavne dolžnosti, in kaj da pomeni napis: „Moj Bog in moje vse.“ Končno se nam je podelil papežev blagoslov. Kaj zadovoljno se je izrazila o tem shodu neka žena z besedami: „Če bo onkraj groba tako lepo, kot je danes pri vas, sem prav zadovoljna.“ — 4. oktobra pa smo hiteli na prvi tretjeredniški kongres v Novomesto. Tukaj se je spet poživila naša vnema do III. reda in dobili smo novih moči za sedanje burne čase. — 30. decembra smo imeli skupno dekanijsko sejo. Večina župnij je bilo zastopanih, le dveh smo pogrešali. Pri tej priliki so nam p. vizitator predložili nevarnosti sedanjega časa; povdarjali so nam, da se ne smemo zadovoljiti s tem, da bi sami živeli krepotno, temuč da moramo po zgledu sv. očeta Frančiška posvetiti vso skrb tudi za zveličanje svojega bližnjega. Pač krepko se moramo bojevati za najdražji biser, za sv. vero in nevstraheno nastopiti proti tistim, ki hočejo blatiti to, kar nam je in nam mora biti najsvetejše. Dal Bog, da bi se vedno lepše razcvitala krščanska popolnost v naši skupščini, in da bi se vsi mlačni vrnili nazaj k prvotni gorečnosti, goreči pa da bi ostali stanovitni, pod varstvom božjim in po priprošnji našega ustanovnika, sv. Frančiška. Ana Slak, t. č. prednica.

Razgled po serafinskem svetu.

Angleški kardinal obiskal Jugoslavijo. V ponedeljek, dne 10. sušca je dospel v Ljubljano voditelj angleških katoličanov, kardinal Bôrn (Bourne). Poslan je bil od angleške vlade in svetega očeta, da na licu mesta vidi, bo li Jugoslavija sposobna za življenje. Kardinal je v ta namen obiskal Belgrad, Zagreb in Ljubljano. — Povsod je bil sprejet kakor kak vladar zelo slovesno. Ljubljana je bila v zastavah in tisoče ljudstva je pričakovalo visokega gosta. Kardinal Born (Bourne) se je že prej med vojsko skazal dejanskega prijatelja Jugoslovancev ter je kot predsednik angleškega odbora za podporo Srbiji storil silo veliko v korist trpinčenega srbskega naroda. Obisk angleškega kardinala nam je poročstvo, da je izid svetovne vojske za katoliško cerkev ugoden. Važna cerkvena vprašanja je treba urediti v Jugoslaviji; vprašanje konkordata, vprašanje slovanskega bogoslužja, vprašanje o razmerju med katoličanstvom in pravoslavljem. O vsem tem se je brez dvojbe govorilo s kardinalom na pristojnih mestih. Naši škofje so mu pa tudi izročili protest proti krivični okupaciji jugoslovanske zemlje po Italijanih. In kardinal je obljubil, da bo tudi osebno posredoval v Parizu. Večkrat je izjavil, da so naše zahteve po osvojenju vsega jugoslovanskega ozemlja opravičene in da ima Jugoslavija vse pogoje za zdrav razvoj. Pri odhodu iz Ljubljane se je kardinal zahvalil za sprejem in dejal, da Slovencev ne bo pozabil nikdar. Dne 11. marca se je kardinal odpeljal v Trst, odkoder je šel najprej v Rim in potem v Pariz.

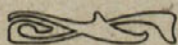
† **Frančišek Rihtar.** Zadnji dan februarja je umrl v Mekinjah pri Kamniku pč. gosp. župnik Frančišek Rihtar. Blagi pokojnik je bil globoko

pobožen duhovnik, mož molitve in navdušen tretjerednik. V Mekinjah je celih 26 let deloval z največjo gorečnostjo, vnet za lepoto hiše božje, za časni in večni blagor milega mu slovenskega ljudstva. Jedrnati in polni sv. milobe so bili njegovi cerkveni govori. Častivcem Marijinim je zlasti znan po knjigi, ki jo je izdala Družba sv. Mohorja „Marija v zarji slave.“ Tudi za ljudske odre je priredil marsikako igro primerne vsebine. Kako je bil priljubljen, je pričal njegov pogreb v nedeljo 2. marca, ko so vsi zbrani župljani plakali ob odprtem grobu. Pri izvrševanju svete službe se ga je lotila nalezljiva bolezen — pegasti legar. V hudem trpljenju je dozorela njegova plemenita duša za večno blaženost. Ljubi Bog mu bodi plačnik!

† **Ivan Pečnik.** Dne 15. febr. je pri Velikovcu na Koroškem padel za slovensko domovino vojak tretjerednik Ivan Pečnik iz splošno spoštovane Pečnikove družine v Zakotu pri Brežicah; zadela ga je sovražna krogla podivjanih nemških tol. Pokojni je bil blag, veren, miroljuben in zelo naroden mladenič, priljubljen vsem, ki so ž njim občevali. V tretji red je bil sprejet 1. 1911, bil je tudi član brežiških Orlov in jako delaven ud izobraževalnega društva. Njegovo truplo so prepeljali v Brežice, kjer so ga 8. marca slovesno pokopali. Pogreba se je vdeležilo vojaštvo, uradi in mnogo ljudstva iz mesta in okolice. Pevski zbor brežiške čitalnice mu je zapel nagrobnico. — Pokojni Ivan je ljubil tretji red in mu je delal čast s svojim zglednim življenjem. Postal je prva žrtev iz brežiške župnije za našo mlado Jugoslavijo. Priporočamo ga v molitev, Bog mu daj večni mir.

Zahvala Židov papežu Benediktu XV. Židovska družba v Carigradu je poslala v Rim svojega tajnika Makirja Boharja, da se zahvali sv. očetu za uspešno pomoč, ki jo je za časa vojne izkazoval Židom apostolski delegat v Carigradu monsijor Dolči. Boharja je papež sprejel v avdijenci.

Dolžnost vesti. Bavarski škofje so v svojem zadnjem skupnem pastirskem listu priporočili vernikom volitve z naslednjim opominom: „Šli boste na volišče in spolnili dolžnost vesti. Vaši glasovi bodo odločali o bodočnosti naše domovine. Storite ta korak z Bogom. Naj prodro z vašimi glasovi možje, ki imajo srce za državo in Cerkev!... Imejte pred očmi samo to, kar bo zagotovilo državi, Cerkvi, vašim družinam in otrokom bodočnost blagoslova, reda in predvsem miru!“ — Uradni list rottemburške škofije piše o političnem poklicu žen to-le: „Naše katoliške žene naj bodo prepričane, da obsega volilna pravica zanje težko in odgovornosti polno dolžnost in da bodo s svojimi glasovi soodločevale, ko bo šlo za prihodnost domovine.“ Te besede naj bi vselej in povsod vpoštevali tudi naši volivci in volivke!

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

1. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine mariborske:

Maribor: č. s. Marija Krescencija, roj. Terezija Pehan, šolska sestra III. r. sv. Fr., † 2. marca 1919 v Mariboru v 78. letu svoje starosti, M. Gregorec, Apolonija Prauhart, Magdalena Geršovnik, Jožef Macuh, (krojaški mojster, ki je delal redovno

obleko za ude 3. reda), Terezija Obreht. Puščava: Nikolaj Tore, Marko Potočnik (padel v vojski), M. Ačko, Barbara Lampreht, Feliks Praznik, Jakob Polič, M. Korman. Limbuš: Julijana Kerhe. Ormož: M. Šešerko. Sv. Primož na Pohorju: M. Kolar. Ribnica na Pohorju: Alojzija Ozvald, Jozefa Medved. Sv. Martin pri Vurbergu: Janez Toplak. Svečina: Marija Kremauc. Sv. Jakob v Slov. gor.: Matevž Rojko, Anton Kapun, Julijana Zorko, Ana Krajnc. Ljutomer: Jera Mir. Jarenina: Julijana Hedl. Sv. Lovrenc na Dravskem polju: Marija Jarčič. Lučane: Ana Kompoš.

2) skupščine brežiške:

Brežice: Ivan Pečnik († 15. svečana pri Velikovcu).

3) skupščine ljubljanske:

Marija Jakopin s Preserja, Marija Meše, Katarina Kavčič, Marija Majce, Marija Medija iz Šmarjete, Neža Marolt; Ana Jeglič iz Podbrezja, sestra pok. p. Ladislava; Marija Cotman, učiteljica glasbe in članica Elizabetinega društva, dobrodelnega odseka tretjeredne skupščine v Ljubljani; Uršula Kogovšek, Antonija Usar, Marija Cankar iz Sostrega; Frančišek Tertnik in Marija Terkov, oba iz D. M. v Polju; Jera Škerlj [od Sv. Trojice; Neža Miklič, Marija Kožuh, Ivana Bezeljak iz Idrije; Ana Mihelič, marljiva bivša odbornica, umrla je in bila pokopana v Kropi.

4) skupščine kamniške:

Kamnik: preč. g. Frančišek (Anton) Rihar, mekinjski župnik (33 let v III. redu), Urban (Frančišek Sal.) Pirc, žaljski cerkovnik. Marija (Frančiška) Urh iz župnije Sela (50 let v III. redu). Zg. Tuhinjs: Ana (Marija) Jerin. Št. Urška gora: Neža Jagodič, Frančiška Zamljen.

II. pokojni udje armade sv. Križa:

Frančiška Oblak, Marolče. Jakob Goričan, Marija Goričan, Neža Stumpergar, Katarina Rus, Ana Obrepec, Cecilija Božič iz Lancje vasi. Helena Part, Jožefa Drofelnik, Franc Podbreznik, Ana Seničar, Antonija Kračnik, Marija Buzin iz Prihove. Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev: pokojna mati Marija Berlec, † 4. marca. — Tretjerednica, da bi mogla dolžnosti zvesto opravljati. Druga, da bi mogla premagovati hude skušnjave zoper sv. čistost, dalje za čednost krotkosti in ponižnosti in za gorečnost v prejemanju sv. zakramentov. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev bivši vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal. Obmejni, zlasti primorski Slovenci. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane. Neka družina v stiski in za potrpežljivost.

Zahvala za uslišano molitev.

I. N. Tisočera zahvala presv. Srcu, Mariji Devici in dušam in vicah za pomoč v hudih stiskah. A. G. se izpolnjujoč obljubo zahvaljuje, da se je mož srečno vrnil iz vojske. Naročnica Cvetja izreka obljubljeni zahvalo presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomocnici na Brezju za zboljšano zdravje nevarno bolne noge. Tisočera zahvala in čast bodi sv. Antonu Pad., da smo bili, kakor že mnogokrat, tudi sedaj po opravljeni devetdnevni milostno uslišani za odvritev preteče nesreče. Zato le hitite z zaupanjem k milemu čudodelniku v vseh stiskah in potrebah! I. B. E. P. — F. K. Š. Zahvaljujem se sv. Jožefu, našemu sv. očetu Frančišku, sv. Antonu Pad. in sv. Elizabeti za vse milosti, ki so mi jih izprosili, posebno pa izrekam zahvalo Mariji lurški v kapeli v Šmartnem pri Kranju za zadobljeno zdravje in vse druge velike milosti in dobrote, katere sem v vsaki zadevi prejela od nje. Naj se tudi drugi k njej zatekajo!

Darovi.

Armada sv. Križa. Darovi udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v februarju: Ivana Goričan, Lancja vas 110 K. Marija Slana, Ptuj 6 K. Frančiška Štrucelj, Prihova 160-90 K. Zofija Becelj, Mitlova 11 K. Roza Ekart 20 K. Matilda Ogrizek 20 K. Došlo v Kamnik: neimenovana oseba iz Komende 2 K.

Za kitajski misijon: neimenovana oseba za odkup deklice na ime Marija 30 K (poslano po p. Kerubinu). Janez Pečolar, Topolšica 10 K. Matija Bobnar, Lahoviče 2-60 K. Neimenovane osebe, Dobro polje (poslano po Ivani Adamič, Povikve, Videm) za odkup dečka na ime Jožef 30 K, za dečka na ime Frančišek 30 K, na ime Anton 30 K, za deklico na ime Lucija 30 K, za deklico na ime Marija 20 K, na ime Helena 20 K.

Frančiškanska misijonska družba v Kamniku: tretjeredniki v Cerkljah 702 K, v Tunicah 200 K, v Podgorju 176 K, v Kamniku 128 K, v Nevljah 70 K. Ant. Peče 20 K. Kat. Traven 20 K. Hel. Rems 20 K. M. Razboršek 15 K.

Frančiškanska misijonska družba v Mariboru: Pospešitelji so nabrali: Veronika Fillpaj 117-20 K. G. Avguštin Hecl, dekan v Marenbergu 26 K. G. Franc Gartner, župnik na Planini 5 K. G. Janez Medvešek, župnik v Tinjah 42 K. G. Blaž Dvoršek, župnik pri sv. Primožu na Pohorju 23-60 K. G. Mihael Kristovič, župnik na Remšniku 5 K. G. Andrej Fišer, župnik v Ribnici na Pohorju 8-50 K. Jožef Družovič 18 K. Frančiška Strajnsak 20 K. Posamezni darovi: Elizabeta Pepelnak 10 K. M. Aleksič 20 K. Janez Drevenšek 10 K. Fr. Elija Šepetanc 1-40 K. M. Stopar 4 K. Rozalija Štajmec 10 K. Elizabeta Orešnik 10 K. M. Kirhof 20 K.

Za afrikanske misijone: Matija Bobnar, Lahoviče 2-40 K. Neimenovana oseba 64 K (poslano po p. Kerubinu iz Nazareta). Neimenovana oseba v kamniški zakristiji 10 K.

Za Sv. Goro: G. Karol Čigon, vikarij na Vojščici 1020 K. Jožefa Corte po g. dr. Pavlici 35 K. Matija Bobnar, Lahoviče 2-20 K.

Za cerkev in samostan v Brežicah: Matija Bobnar, Lahoviče 2-30 K.

Za kruh sv. Antona: G. Val. Majar, župnik v p., Medija-Izlake 10 K. Ana Žirovnik (po g. Val. Majarju) 4 K. Matija Bobnar, Lahoviče 2-50 K. Dve neimenovani v kamniški zakristiji 12 K.

Za prospeh »ročnega dela«: G. Val. Majar, župnik v p., Medija-Izlake 10 K.

Za »slovenski gostinec v Sv. Deželi«: G. Val. Majar, župnik v pok., Medija-Izlake 10 K.

Pregled tretjerednih vaj.

Skupščina brezjanska: mesečni shod: 20. aprila (tretja nedelja v mesecu) po prvem duhovnem opravilu (okoli 8. ure zjutraj) v cerkvi; ura molitve: 6. in 20. aprila (1. in 3. nedeljo v mesecu) popoldne ob 3. uri. — **Brežiška:** m. shod: 27. aprila (zadnja nedelja v mesecu) ob 2. uri popoldne. — **Celjska:** m. shod: 6. aprila (prva nedelja v mesecu) ob 1. uri nauk, litanije, darovanje; pred shodom od 12. do 1. ure molitve in petje; ponedeljek 7. apr. ob 5. uri zjutraj sv. maša za rajne tretjerednike. — **Kamniška:** m. shod: 27. aprila (zadnja nedelja v mesecu) ob polu 4. uri popoldne s papeževim blagoslovom in ponovljenjem redovne obljube. Ob 3. uri poduk za novince; po shodu obljuba za novince in odborna seja. — **Krška:** m. shod: 20. aprila (tretjo nedeljo v mesecu) ob 1. uri nauk, litanije, darovanje; pred shodom od 12. do 1. ure molitve in petje. Vsako nedeljo in praznik sv. maša z blagoslovom za žive in mrtve tretjerednike. — **Ljubljanska:** mes. shod: 21. aprila, velikonočni ponedeljek, ob polu 5. uri popoldne; za tiste, ki so ta dan zadržani, bo shod 22. aprila ob 5. uri zjutraj v dvorani; poduk za novince: 6. aprila ob 4. uri popoldne; odborna seja za ženske 13. aprila ob 4. uri pop. — Vizitacija tretjeredne skupščine v Starem trgu pri Ložu:

27. aprila zjutraj; v Cirknici: isti dan popoldne. — **Mariborska**: m. shod: 21. aprila, velikonočni ponedeljek, ob polu 3. uri popoldne. — **Nazarska**: m. shod: 6. aprila (prva nedelja v mesecu) ob polu 8. uri zjutraj z navadnim vspešnim. — **Novomeška**: mes. shod: za moške 6. aprila ob en četrt na 12. uro po slovesni sv. maši; za ženske 13. aprila ob en četrt na enajsto uro dopoldne s sv. mašo za III. red in ob 4. uri popoldne. — **Skupščina pazinska**: m. shod: 20. aprila (tretja nedelja v mesecu). — **Svetotrojiška**: m. shod: 27. aprila na belo nedeljo; ura molitve: 6. in 13. aprila za evharistični odsek (knjiga: »Vedno češčenje« za lavantinsko škofijo); 20. in 27. aprila serafinski rožni venec s primernim petjem. — **Skupščina pri Novi Štifti**: m. shod: 27. aprila (4. nedelja v mesecu) ob 3. uri popoldne, poprej pa ura molitve. — **Skupščina na Viču**: m. shod: 6. aprila (prva nedelja v mesecu) popoldne po litanijah; odborne seje: na dan shoda pred govorom.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1919.

April ali mali traven.

<p>1. torek: Sv. Hugon, šk.
 2. sredo: Bl. Leopold Gajški, sp. 1. reda; sv. Frančišek Pavlanski, sp.
 3. četrtek: Bl. Gandulf in Janez Pinski, sp. 1. r.
 4. petek: Sv. Benedikt Filadelfijski, sp. 1. r.; P. O.
 5. sobota: Sv. Vincencij Fererijski, sp.</p> <hr/> <p>6. nedelja: 5. postna, tiha; bl. Marija Krescencija, dev. 3. r.
 7. ponedeljek: Bl. Viljem Šiklenski, pušč. 3. r.
 8. torek: Bl. Julijan Svetavguštinski, sp. 1. reda.
 9. sredo: Bl. Tomaž Tolentinski, muč. 1. r.
 10. četrtek: Bl. Marka Fantuški, sp. 1. r.
 11. petek: Mati božja 7 žalosti; Sveti Leon I. pap. cerkv. uč.
 12. sobota: Bl. Angelj Klavaški, sp. 1. r.</p> <hr/> <p>13. nedelja: 6. postna, cvetna; sv. Hermenegild, muč. V. O.
 14. ponedeljek: veliki, sv. Justin, muč.; sv. Tiburcij in tov. muč.; V. O.
 15. torek: veliki; V. O.
 16. sredo: velika; slovesni spomin sv. Frančiška; P. O., V. O.; Ponovitev redovne obljube, popolni odpustek; Sv. Benedikt Jožef Labre, spoz. ud pasa sv. Frančiška.</p> | <p>17. četrtek: veliki; V. O.; sv. Anicet, pap. muč.
 18. petek: veliki; V. O.; Andrej Hibernonski, sp. 1. r.
 19. sobota: velika; V. O.; bl. Konrad Askolanski, sp. 1. r.</p> <hr/> <p>20. nedelja: Velika noč, Vstajenje Gospodovo. V. O. R. P.
 21. ponedeljek: velikonočni; sv. Anzelm, škof cerkv. uč.
 22. torek: velikonočni; bl. Frančišek Fabrijanski, sp. 1. r.; sv. Soter in Kaj, pap. muč.
 23. sredo: velikonočna; bl. Egidij Asiški, sp. 1. reda; P. O.; sv. Jurij, muč.
 24. četrtek: velikonočni; sv. Fidelij Sigmarinški, sp. 1. r.; P. O.
 25. petek: velikonočni; sveti Marka, evangelist.
 26. sobota: bela; sv. Klet in Marcellin, pap., muč.</p> <hr/> <p>27. nedelja: bela; bl. Jakob Ilirski, sp. 1. reda.
 28. ponedeljek: Bl. Lukezij ali Lucij, sp. 3. reda; P. O.; sv. Vitalij, muč.
 29. torek: Sv. Peter, muč.
 30. sredo: Bl. Benedikt Urbinski, sp. 1. r.; P. O. v kapuc. cerkvah; sv. Katarina Sijenska, dev.</p> |
|---|--|

Opomba: P. O. pomeni popolni odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolni odpustek samo za ude treh redov sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnim odpustkom.